

Opere 2

**Amendament la instinctul proprietății
Și ieri va fi o zi
Povestea poveștilor gen. '80**

Ediție îngrijită și prefață de
Ion Bogdan Lefter

Cuprins

<i>Notă asupra ediției</i>	5
<i>Prefață. Proza scurtă a lui Mircea Nedelciu: ultimele două cărți și alte texte; imagine de ansamblu, de Ion Bogdan Lefter</i>	7

Amendament la instinctul proprietății (1983)

Povestirea eludată	25
Tipografi și topografi	34
Provocare în stil Moreno	49
La fața lucrului	63
O zi ca o proză scurtă	73
Amendament la instinctul proprietății	84
Voiajul chimic	116
Calul cu friu încorporat zburdă drept spre ținta dinainte stabilită	147
Acțiunea (romanului) „Black money”	151
Decalogul	165
O căutare în zăpadă	166

Și ieri va fi o zi (1989)

I. Călătorie în jurul satului natal

Dansul cocoșului (transmisiune directă)	173
Probleme cu identitatea (variațiuni în căutarea temei)	214
Crizantemele de tundră (transmisiune indirectă)	258
Tînguire de mior	290
Ora spre zero	296
Fahrenheit 91,4 °	299
Călătorie în jurul satului natal	301
Imediat veni toamna	318

II. Și ieri va fi o zi

DEX 305	319
Cît timp ești invizibil	324
Împrejurarea iunie sau „fabula rasa”	330
Și ieri va fi o zi	338
Primul exil la cronoscop	346

Povestea poveștilor gen. '80 (1998)

Povestea poveștilor gen. '80 361

Addenda. Texte neincluse în volume

Urișa și ciudata pasăre a viselor noastre 377

Proza cea mai scurtă 385

Alienum est 388

COMENZI – CARTEA PRIN POȘTĂ**EDITURA PARALELA 45**

Pitești, jud. Argeș, cod 110174, str. Frații Golești 130

Tel.: 0248 633 130; 0753 040 444

0721 247 918

Tel./fax: 0248 214 533; 0248 631 439; 0248 631 492.

E-mail: **comenzi@edituraparelela45.ro**sau accesați **www.edituraparelela45.ro**Tiparul executat la *Graficprint*www.graficprint.eue-mail: comenzi@graficprint.eu

**Amendament
la instinctul proprietății
(1983)**

Povestirea eludată

Dumneavoastră aveți o gândire foarte rapidă, o gândire de om al secolului XX sau XXI (mi-e greu să cred că un om al secolului XIX ar putea să citească această povestire scrisă abia în 1982), așa că, imediat după ce ați citit titlul, ați și înțeles un sfert din text și vă aflați cu ochiul pe la rîndul al cincisprezecelea, vă uitați acolo așa, pur și simplu pentru a vă confirma cele deja înțelese.

Ei, da, ați înțeles bine, nu pot decît să vă felicit, este vorba, într-adevăr, de o poveste de dragoste petrecută aievea prin anii '70 ai secolului în curs, o poveste care și-ar dezvălui frumusețea ei neobișnuită dacă ați avea răbdare să o urmăriți pas cu pas (povestirile de obicei fac pași nu salturi!), o poveste cum nu s-a mai scris demult, dar s-a mai auzit, eu însumi am auzit-o de la mai multe persoane care au fost într-un fel sau altul implicate. De ce au fost implicate mai multe persoane? Ei, veți vedea, nu vă grăbiți totuși prea tare sau, dacă vă grăbiți, citiți mai bine direct ultimul rînd. Oricum aceasta e o povestire amînată.

Deci el avea pe atunci 18 ani și era un băiat foarte frumos. Ce avea el frumos? Genele. Erau foarte lungi, neobișnuit de lungi pentru un băiat. Și avea optsprezece ani. Și ea era frumoasă. Ce era frumos la ea? Ei, totul! Trupul, ochii, părul, gura și toate celelalte, zău, nu trebuie să insistați, închipuiți-vă și singuri cum arată o fată frumoasă! O chema Maraia. Sau altfel, dar el așa pronunța; Maraia. Era probabil o pronunție englezească pentru numele care în românește se scrie și se pronunță Maria. Nu spunea deci Meri și nici Mari. Ar fi fost vulgar, gîndiți-vă! În orice caz, ori de cîte ori își amintește de ea, așa îi pronunță numele, Maraia. E probabil un cod, o cheie a acelor întîmplări. Dacă nu pronunțați așa, nu veți înțelege nimic.

Bineînțeles că atunci cînd mi-a povestit despre ea, glasul lui conținea o urmă de nostalgie, un fel aparte de nostalgie. Încerca să fie cît mai

sincer, mai lucid, chiar cinic, dar nu reușea. Se străduia să-și ascundă regretul, melanholia, teama de a nu-și zgîndări prea rău o rană ce părea să fie adîncă.

În rest, e tipul obișnuit, tînărul nonșalant și plin de încredere în propriile-i forțe. Are curajul să apară dintr-odată ras pe cap la jumătatea lui noiembrie, fumează puțin, dar are acasă o colecție de pipe și, dacă e ceață și frig și liniște în oraș, îți dă telefon și îți propune să faceți o plimbare în parc după miezul nopții. Aduce două pipe din colecție și un pachet de tutun olandez foarte parfumat. Nu se teme de birocrății care pîndesc prin birouri, nici de femeile care țin neapărat să se mărite. Nu coboară vocea niciodată cînd spune exact ceea ce crede. Știe să pună murături, prepară singur sosuri exotice, se descurcă dacă e să-și repare mașina. E în continuare burlac, dar știe să se joace frumos cu copiii, oricît de mici, ai prietenilor sau rudelor. Are abonament la Cinematecă și de mult nu mai face grimasa imbecilă a celor care se duc numai la filme americane. Povestește frumos și rapid, fără ocoluri inutile, știe să-și paseze povestea fără fasoane, băiețește, cu sportivitate, aș spune. Cam în genul în care o extremă de fotbal trimite unui coechipier o pasă de gol.

Așadar, erau colegi de clasă la un renumit liceu din București. Se iubeau. Iată, nici nu știu de ce folosesc imperfectul! Imperfectul poate să pară un timp al revendicării într-o povestire ca aceasta. (Ca și în altele; povestești cum era și, cînd trebuie să spui cum este, deci cînd ajungi la prezent, te trezești că revendici: de ce nu mai e ca atunci? Dacă începi povestirea la timpul imperfect, prezentul ți se va părea palid, urît, veșted, imperfect – în alt sens decît cel gramatical al termenului. E mai bine să povestești tot timpul la prezent, ești scutit de asemenea surprize neplăcute și pașii se vor face mai ușor.)

Deci se iubesc. Maraia și Claudio. De fapt Claudiu, dar așa i se spune. Erau, pardon, *sînt* puțintel snobi acești copii. Și se știe că la noi cea mai frecventă formă de snobism este xenofilia. Snobismul de extracție autohtonă aproape că nici nu există. Maraia are o foarte bună prietenă pe care o cheamă Giulai (de fapt Iulia, deduceți de ce, da?). Părinții Maraiei sînt divorțați și trăiesc separat. El, tovarășul Tulea, este director într-un important minister. Ea, tovarășa Tulea, muncește în altă parte și trăiește împreună cu fiica ei, Maraia, într-o casă destul de confortabilă.

(Ascensiunea socială a directorului Tulea n-ar impresiona pe nimeni dacă n-am preciza că omul a rămas orfan la o vîrstă mică și că a trebuit să trăiască. Unele rude destul de apropiate și le-a cunoscut foarte

tîrziu, cînd era în pragul pensiei și se vorbea din cînd în cînd despre el în presă. Pe viitoarea tovarășă de viață a cunoscut-o în 1950 și tot în toamna aceluia an a luat-o și de soție într-o sală mare, un club muncitoresc se pare, în care ofițerul stării civile citise o singură dată textul și apoi strigase cîte două nume proprii, auzise cîte doi de da și declarase soț-soție aproape întreaga asistență. Familia Tulea, una dintre cele peste o sută formate în cadru festiv într-o singură dimineață de duminică, locuise mai întîi în Floreasca – e suficient un scurt-metraj de cinci minute pentru a vedea cum arăta cartierul Floreasca pe atunci – într-o casă „vagon” pe care o împărțea cu alte familii de oameni ai muncii. Acolo s-a născut Maria, cea care a funcționat pe post de fiică unică a familiei Tulea, cît timp această familie a existat, dar și după aceea. Ca să zic așa, familia Tulea s-a destrămat tocmai cînd dăduse de bine, adică ocupase etajul unei vile modeste din partea semicentrală a orașului. În casa proprietate personală a tovarășului Tulea, probabil o condiție pentru rămînerea lui în funcție, au rămas să locuiască cele două femei; tovarășa Tulea și domnișoara Maraia.)¹

În această casă se strîng adesea fetele, colegele Maraiei, și ascultă muzică, povestesc de-ale lor. Dar cel mai des vine aici chiar Giulai. Ea este într-adevăr o prietenă. Uneori, dimineața, Giulai pleacă de acasă foarte somnoroasă și încearcă să nu-și alunge somnul de tot cît merge cu autobuzul pînă la Maraia. Ajunsă aici, se culcă alături de prietena ei, în locul părăsit în urmă cu o oră de tovarășa Tulea, și dorm împreună pînă la 9 sau 10. Asta nu înseamnă că chiulesc, ci că întîrzie puțin de la școală și că, în general, sînt foarte bune prietene. Își fac desigur și confidențe. Giulai știe exact cum a fost această poveste de dragoste. E bine să avem la îndemînă mai multe variante, putem compara.

Deci să continuăm cu varianta lui Claudio.

Giulai este o fată foarte bună, dar probabil că adolescența (viitoarei ei isterii) îi joacă niște feste teribile. Nu se poate concentra la învățat, are probleme, se îndrăgostește repede, suferă mult, este curioasă, ar vrea să afle mai repede ce e cu dragostea pînă la capăt și, dintre cei pe care-i iubește, nici unul nu se încumetă încă. El, Claudio, știe toate astea de la Maraia. Cînd stau împreună, în parc, își povestesc tot felul de nimicuri dintr-astea.

Maraia mai povestește și despre călătoriile ei prin Europa. A fost de cîteva ori cu tatăl său în lungi și interesante excursii. În astfel de

¹ Primul amendament: Toate aceste lucruri s-au întîmplat chiar așa. Dacă ceva vi se pare a fi „înfloritură”, de vină e modul meu de a povesti. (n.a.)

momente, Claudio ascultă, cum bine se spune în popor, cu gura căscată. Imaginația lui lucrează febril: hoteluri cu vedere la mare, discoteci, cluburi de jazz, plaja Mediteranei sau a Atlanticului, discuri care încă n-au ajuns pînă aici, metrouri și muzee, cărți (sau aventuri din cărți) din colecția scrisă în întregime de un anume San-Antonio. După astfel de discuții se simt amîndoi mai plini de energie, mai entuziaști, mai optimiști. Ajuns acasă, el ascultă Beethoven și face exerciții cu halterele mici și cu sacul de box pentru a-și fortifica trupul și mintea. Se gîndește la ea și o vede împreună cu tot ce a povestit, simte că o iubește și mai mult. Apoi se apucă de învățat, dar numai pentru a-și da seama că în prezența ei ar învăța mult mai bine și mai cu spor. Trebuie căutată o soluție. Și ea, cînd e singură și ascultă muzică, face gimnastică sau învață, se gîndește la el. Ajunge repede la aceeași concluzie: vor învăța mai eficient dacă vor învăța împreună.

Giulai se îndrăgostește între timp de unul Mihai (sau Maică – să nu stricăm armonia!) și se confesează acum, complet și fără jenă, amîndurora, adică Maraiei și lui Claudio. Confesiune contra confesiune: Giulai este pusă în temă și primește sarcina s-o convingă, s-o roage și s-o implore pe tovarășa Tulea să-i lase pe tuspătru să învețe împreună.

Tovarășa Tulea nu-i o femeie absurdă, dar argumentele copleșitoare și le găsește, totuși, singură: copiii vor da examen la aceeași facultate, Claudio este un băiat foarte deștept – toată școala știe acest lucru –, părinții lui sînt oameni foarte serioși – a făcut ea investigațiile necesare –, băiatul e căzut în cap după Maraia și, d'aci într-un an, dacă sînt amîndoi studenți, ar putea să se și căsătorească. Se mai gîndește (ne aflăm la sfîrșitul lui august 1970) pînă cînd se întoarce fata de la mare unde tocmai pleacă cu tatăl ei.

Claudio face pe dracu-n patru (Ia, să vedem cum! Să te duci întîi îngîndurat pînă acasă. Părinții încă nu s-au întors de la serviciile lor modeste, dar sigure. Să mesteci în silă ceva fără nume găsit într-o oală din frigider. Să-l auzi în sfîrșit pe tatăl tău descuind ușa, încuind-o la loc, fluierînd. Oprindu-se în sufragerie și formînd un număr de telefon. Cît așteaptă să i se răspundă se oprește din fluierat. Și nu faci nici un zgomot – și așa nu ai poftă de mîncare – în tot acest timp. Să-l auzi reluînd apoi aceeași melodie, pe care o fluierase mai înainte, pe un ton mult mai fals. Să încerci totuși să identifici melodia și să te bucuri cînd îți dai seama că e una din Ardealul lui natal și să presupui că asta înseamnă că-i binedispus. Să-l lași să se apropie de bucătărie și să-l saluți ultrapoliticos înainte ca el să dea cu ochii de tine. Să fii sigur că el nu știe ce-i pregătești. Să nu-l lași

totuși să se dezmeticească și să-l ataci brusc: „Tată, mi-ar trebui trei mii de lei!” El să fie atent mai întâi la nuanțele cererii tale și să lase pe planul secund aspectul ei cantitativ șocant. Probabil că bănuiește întâi ce e mai rău, că ai făcut un lucru urât, o boacănă din care numai tu crezi că scapi cu trei mii de lei. El e obligat să se gândească și la alte aspecte – morale și juridice – ale problemei. Să-l lași să se perpeleaască puțin pe gândul ăsta după ce tocmai a zis „de ce?” și să fii cu gura plină, să nu-i poți, adică, răspunde. El să repete întrebarea crezând că n-ai auzit-o. Dacă intră în panică, e bine, îți spui. Să iei șervețelul mototolit și să-ți ștergi buzele înghițind un nod care-l sperie și mai mult. Ceea ce vei spune după toată această mizanscenă trebuie să-i pară o ușurare. „Vreau să plec la mare cu Maraia.” Adică, vezi, n-am spart școala, n-am de plătit amenzi penale, n-am violat pe nimeni, nu sînt suspect a fi tatăl vreunui copil din flori și nici n-am împrumutat fără știrea ta o sumă atît de mare de la vreunul din prietenii tăi. Am fost băiat cuminte, matur și responsabil, recompensa care mi s-ar cuveni pentru asta mi se pare a fi de trei mii lei. El să răsufle într-adevăr ușurat, să se așeze la masă și să-ți spună înainte de a-și relua fluieratul (abia acum pe tonul corect al melodiei): „la mare poți să te duci și cu o mie, dar tot n-am de unde să-ți dau!”. Să taci îndelung mestecînd cu furculița în farfurie. Într-un tîrziu să i se pară chiar lui că te jignește fluierînd în continuare. Să se oprească și să încerce să-ți ușureze suferința cu cuvinte blînde, dar fără prea mare valoare. „N-am, măi, tată, crede-mă! În pană ca anul ăsta n-am mai fost de mult. Ce, crezi că eu nu-mi dau seama că ești și tu în ultimul an de liceu, că toți colegii tăi s-au dus sau se vor duce la mare? Dacă-i aveam, banii ăștia, te trimeteam chiar eu la mare, n-așteptam să mă rogi tu să ți-i dau.” Și să se audă apoi soneria. Să bănuiești împreună că mama și-a uitat cheile și să te duci bosumflat să-i deschizi. La ușă să fie însă factorul și să spună că a adus un mandat poștal pe numele tatălui tău. „Cît și de la cine?” – să strigi tu la bietul poștaş plictisit din tura de după-amiază. Acesta să-și pună ochelarii pe nas și să-ți întindă ție petecul de carton. Sînt chiar trei mii și vin de la un aproape uitat unchi din Ardeal, un impiegat la o gară de lângă Cluj. „Poftiți, poftiți!” – să-i spui tu factorului și să-l inviți să ia loc la masa din sufragerie. Să-i spui tatălui tău, în timp ce deschizi ușa frigiderului și scoți sticla cu vin: „Vezi că ai un mandat!” Presimțirea ta bună să se confirme cînd revii în sufragerie cu sticla și cu cele două pahare. Bătrînul să pară extrem de mirat de primirea acestor bani și să completeze hîrtia cu aerul că e încă în transă după un număr de spiritism. Să fii sigur că acești bani reprezintă pentru el pierderea celui mai recent pariu pe care l-a pus cu tine. Valoarea

pariului: trei mii. Câștigătorul: tu. Poștașul să ciocnească paharul de al tatălui tău și să-l dea de dușcă salutînd apoi și degajînd terenul. Nici măcar să nu-l privești pe factor în timp ce-l conduci pînă la ușă. Să fii, adică, tot timpul cu privirea așintită asupra tatălui tău. El să te lase să te apropii, să nu mai adauge nici un cuvînt și să-ți întindă pachetul de bancnote. Bineînțeles că urmează ca mama să nu afle nimic.¹

Povestea încurcată a acelor bani să se lămurească abia peste trei patru luni) și pleacă și el la mare.

Pe Maraia o găsește acolo, împreună cu plaja largă pe care au voie să se plimbe toată noaptea, împreună cu povestirile ei – exemplificate acum cu mici sugestii vii: la mare se mai află discoteci precum Club 33 și barul Melody și Taverna care se închide abia dimineața la șase și unele mutre occidentale; se poate face și schi nautic; se poate combina gustul de pepeni cu cel al unor țigări neobișnuit de lungi etc. etc.

Tovarășul Tulea, oricum, nu are prea mult timp pentru fiica lui. O lasă să-și facă programele ei.

Claudio e copleșit de acea vară. Ar prefera să nu o descrie în amănunt, multe dintre plăcerile ei s-au demitizat pentru el între timp.

Bineînțeles că s-au întors bronzăți, bucuroși, plini de energie. Au atacat ultimul an de liceu cu o poftă de viață, de învățat, de răsturnat munții cum n-au mai avut niciodată de atunci. Se pregătesc împreună pentru facultatea de sociologie. Dau admiterea și reușesc împreună. Tovarășa Tulea și părinții lui Claudio sînt mulțumiți și se felicită pentru felul în care și-au adus copiii pînă în această foarte frumoasă etapă a vieții lor.

Să împrumutăm puțin și varianta Giulaiei. Ea spune că la început și ea îl iubea, în secret, pe Claudio. (Oh, iar imperfectul!) Îl iubește și ea pe Claudio, dar această confidență nu o face, nici atunci și nici acum, trebuie să inventăm sau să bănuim noi, autorul, din felul în care se bucură povestind mai departe. Zice: „Închipuie-ți, dragă, că și ei se mai certau din cînd în cînd. Stăteau îmbufnați două-trei zile și întrebau unul de altul. Veneau pe la noi. Eu deja mă căsătorisem cu Maică și eram și gravidă. Îi împăcam dar într-o zi, erau certați, el se duce acasă la ea cu gînd să se împace și ce aflu a doua zi? Că s-au certat definitiv. Și el ce crezi că face? Se retrage de la facultate. Ea – crize, vrea să se omoare, îl caută. Nu s-au mai împăcat niciodată.”

¹ Dacă două povești apar undeva împreună, atunci, cu siguranță, una din ele este proprietatea celeilalte. Cît timp au stat separate, n-au fost decît concurente. (n.a. – al doilea amendament)

Claudio nu povestește despre acea seară din casa tovarășei Tulea decât mai târziu, poate pentru a se justifica, cine știe, dar *îmi interzice* cu desăvîrșire să vorbesc vreodată despre asta cuiva.

(Dar dacă nu respect interdicția lui, să respect măcar ordinea în care a povestit el. De ce să mă grăbesc să vă spun în ce fel, cu ce cuvinte anume, au încheiat cei doi o dragoste ce părea sortită eternității? Aș putea să-mi amintesc chiar acum că nu am lămurit povestea banilor providențial picați din Ardeal, atunci, la sfîrșitul lui august. E chiar mai bine.

Tatăl lui Claudiu a avut șase frați. La ora la care se petrece întîmplarea, prin jocul neîndurător al soartei, el este cel mai mare dintre cei patru rămași în viață. Dintre aceștia, doar mezinul șturlubatec nu e tocmai un om cu scaun la cap. A încercat și a abandonat cîteva zeci de locuri de muncă. Frații nu știu asta și cred în continuare că el este împiecat de mișcare la o gară mică de lingă Cluj. Așa a scris el odată de acolo. Șansa lui de a-și anula complexul pe care-l duce în spinare din cauza acelei minciuni vechi e să vină cîndva la București cu o mașină care să fie a lui, să le facă daruri neașteptate tuturor fraților, cumnatelor și nepoților și abia apoi să le mărturisească ceva. Nu e decât pădurar în prezent. Ei bine, șansa aceea tocmai se conturase atunci: o mătușă uitată de toți, ajunsă prin nu se știe ce împrejurări, în timpul celui de al Doilea Război Mondial, cetățeană maghiară, tocmai decedase, iar mezinul fusese singura rudă care aflase acest lucru. Făcuse o excursie în Ungaria și se declarase unic moștenitor. Justiția de acolo, bucuroasă de simplificări, acceptase declarația lui și-l făcuse proprietarul unor bunuri în valoare de circa 100.000 lei. Tocmai terminase de transferat suma pe numele lui în țară, de comandat mașina și de trimis cîte un mandat de trei mii fiecăruia dintre frați cînd Claudiu plecase cu prietena lui la mare. Cînd nepotul se întorsese și-și începuse ultimul an de liceu, un alt unchi al acestuia, un om cu oarecare înclinații de detectiv particular, ceva mai nelineștit de primirea netam-nesam a unei sume de bani, decidea să-și înceapă ancheta. Abia treceau trei luni și știa tot. Îi anunța pe frați și-i ruga să restituie suma primită în august pînă la lămurirea situației. Memoria unchiului din Ardeal avea să rămînă neîntinată numai în mintea lui Claudiu, dar nici acolo pentru prea mult timp. Ziua aceea a explicației cu cele două femei cu numele de Tulea avea să încheie și mica lui teorie despre cum poți face un lucru neașteptat de frumos pentru cineva care se află la sute de kilometri tocmai făcînd la tine acasă o faptă urîtă¹).

¹ Al treilea amendament. Cînd o poveste este proprietar și alta obiect posedat, nu e obligatoriu ca sensurile lor morale să fie asemănătoare (*n.a.*).

Claudio, deci, renunță la facultate și se angajează (vorbește franceza de mic și a învățat foarte bine englezește în liceu) la biroul din București al unei companii aeriene străine. Duce o viață care din afară poate părea plină de succese. E mereu îmbrăcat după ultima modă, își aranjează un apartament după cele mai moderne idei de decor și ambianță. Își ia și mașină, un Ford. Este mereu un băiat bun, dar și un dandy și face cuceriri peste cuceriri. Se răzbună aproape în întregime pe tot ce-i povestise cândva Maraia pentru că are acum ocazia să călătorească mult și departe. De altfel a și uitat-o. Nu se gîndește la ea decît, poate, în ziua în care își zice să continue facultatea întreruptă cândva. S-au făcut însă multe schimbări, secția de sociologie nu mai există acum și nici el nu mai are cine știe ce chef să învețe. Acesta ar putea fi un complex al lui față de Maraia, dacă ea cumva și-a terminat facultatea și dacă el s-ar gîndi la ea, dar nu se gîndește.

Giulai îl întâlnește în '81 pe aeroportul din Zürich. El vine de la Lisabona, cine știe ce treburile a avut pe acolo. Ea, Giulai, care între timp a divorțat de Maică și e căsătorită a doua oară (are doi copii foarte frumoși și amîndoi stau cu ea și cu soțul de-al doilea) vine dinspre Stockholm. Îmi poate spune ce discuție a avut cu el, cu Claudio, pe aeroportul din Zürich numai dacă promit că nu voi povesti nimănui niciodată. *Îmi interzice chiar.*

Iar eu amîn.

Da, zice Claudio, în 1977 imediat după cutremur, am sunat la numărul vechi al Maraiei și mi-a răspuns madam Tulea, i-am recunoscut vocea. A zis: „Da, *sînt* bine, sănătoși, *sînt* acasă la ei în Drumul Taberei. Și *copiii*, la fel. Dar cine *sînteți*?” Nu i-am răspuns și am închis telefonul. Am înțeles că Maraia se căsătorise și avea și copii, dar nu înțeleg nici acum de ce mi-a venit atunci să-i dau telefon. Poate că *sînt* totuși un sentimental.

Și Giulai care spune: „Își poartă cu el sentimentul ratării de colo-colo prin toată Europa. Atunci i-am zis: Hai să rămînem aici, Claudio, nu ne mai întorcem în țară!”. După ce spune astea pare să se rușineze. Devine apoi agresivă, aproape că țipă la mine. „*Îți interzic* să spui cuiva ce ți-am spus eu acum!”¹

Iar eu nu mai amîn nimic și încerc să rămîn în prezent.

Claudio spune că vocea tovarăsei Tulea era neschimbată. „Era aceeași voce cu care îmi spusese la ultima noastră întrevvedere: «Auzi, Claudio, trebuia să spui mai din vreme, băiețuș, că nu ai de gînd să te căsătorești cu

¹ Încălcarea unei astfel de interdicții este cumva un furt, o împrumutare frauduloasă? (acesta nu este un amendament – n.a.).

Maraia, că atunci nu mai vorbeam cu Tulea să te bage la facultate!» Îți dai seama? Femeia aia credea că eu d'aia intrasem la facultate, pentru că vorbise ea pentru mine cu fostul ei soț să-mi pună o pilă.”

Era el convins atunci că și Maraia crede la fel?

Dar eu de ce alunec iarăși în imperfect?

„M-am dus chiar în ziua aia și mi-am retras actele.” Face o pauză pentru a-și lăsa mândria să lupte cu amintirile aproape înduioșătoare și să câștige. „Însă tu să nu mai povestești nimănui despre lucrul acesta. *Îți interzic!*”

V-am spus eu că puteți sări direct la ultimul rînd?

LES PASSAGERS POUR LE VOL DE BUCAREST SONT PRIÉS DE
SE PRESENTER À L'EMBARQUEMENT!

Aceasta este, oricum, o poveste interzisă. N-o mai citiți tovarăși,
lăsați...!